

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1069

10.09.2023 (134)

Vezetés a nemzeti közösség és az elitizmus között

Michael Kühnen-től

AZ IDŐFORGATÓ

Az európai történelem sok megdöntésről, felkelésről és felfordulásról tud. Nem kevés közülük a "forradalom" elnevezéssel díszítette magát. De mi is az a forradalom - nem más, mint az erőviszonyok erőszakos megváltoztatása?

Nem - nem minden új kormány, amely a korábbi rendszer szabályait felrúgva kerül hatalomra, a lezajlott forradalom kifejeződése; és nem minden forradalomnak kell erőszakosnak lennie. A forradalom inkább a teljes szellemi, lelki, szellemi, etikai és aztán természetesen politikai alapokon történő teljes változás és megújulás, MINDEN érték újbóli fenntartása! Egy forradalom után semmi sem olyan, mint előtte volt, a társadalmi élet egész koordinátarendszere megváltozott. A bibliai mondás: "Íme, mindent újjá teszek!" szimbolikusan a forradalom igényét és valóságát jelentheti.

Az őstörténet egy ilyen forradalmat ismer különösen: ez volt a vadászó-gyűjtögető életmódról a földművelő életmódra való áttérés. Hogy a további felfordulásokat, mint például a városok kialakulását vagy a bronzkorból a vaskorba való átmenetet, valódi forradalmaknak akarjuk-e tekinteni, amilyen fontosak történelmileg, vagy - ahogy én gondolom - ennek az első és tényleges forradalomnak a logikus következményeinek, az nyitva maradhat.

Mindenesetre a letelepedés volt az, ami teljesen megváltoztatta az élethez való hozzáállást és minden értéket, és így vitathatatlanul forradalomnak minősíthető. Sok faj és nép - bár korántsem mindegyik - átesett ezen a forradalmon, amely még ma is uralja életünket, és olyan mértékben, aminek nem is vagyunk tudatában, annyira természetessé váltak számunkra a szedentarizált és városi kultúra értékei és eszméi.

Itt jegyezzük meg, hogy a forradalom önmagában nem tekinthető pozitív értéknek: egy egészséges kultúrának nincs szüksége forradalomra, mivel összhangban van az azt hordozó fajok és népek biológiai természetével és a természet törvényeivel. A szedentarizáció forradalma, amelyet általában "neolitikumnak" neveznek, pozitívan értékelendő, hiszen ez indítja el a kulturális fejlődés folyamatát. Azokat a népeket, amelyek nem vettek részt ebben a forradalomban, "visszamaradottnak" tekintik, és egyre inkább életképtelennek bizonyulnak: biopolitikai szempontból valóban kiválóan alkalmazkodtak a természeti környezethez, harmóniában élnek a természettel és saját nemzeti jellegükkel, de a kultúra megteremtésének képessége és akarata szintén az ember biológiai hajlamai közé tartozik, amelyet ezek a népek hagytak teljesen elsorvadni, saját kárukra. A nemzetiszocialista nézőpontból, amelynek célja nem a "természethez való visszatérés", hanem a természettel és a fajjal összhangban lévő fejlett kultúra megteremtése, a neolitikus forradalom tehát szükséges és pozitív volt.

Erre építve fajunk élete természetes fejlődésnek indulhatott volna, amely csak akkor igényelt volna nagy felfordulásokat és beavatkozásokat, ha a kultúra túlságosan elfajult volna, azaz az azt hordozó népek biológiai jellegével és a természet törvényeivel ellentétesen fejlődött volna. Úgy tűnik, hogy más kultúrát hordozó népek, például az ázsiai vagy az amerikai indián civilizációk esetében is ez volt a helyzet. Az ő fejlődésük további forradalmak nélkül zajlott le, és a fordulópont, amelyet ők is megélték, nem belülről, forradalom révén, hanem kívülről, az árja faj világot átfogó gyarmatosítása révén következett be. Szerencsétlenségükre az árja faj további forradalmakat élt át:

Az indoeurópaiak egykor oly hatalmas ősi fejlett civilizációi kimerítették önmagukat, és olyan mértékben elfajultak, hogy csak rendkívül mélyreható események teheték lehetővé a visszafordulást a fajnak és a természetnek megfelelő élethez:

Az egészséges és életerős germán népek sorsa az volt, hogy átvegyék Róma örökségét, és így megújítsák a közös árja magas kultúrát a messzi északtól a perzsa határig és azon túl. A súlypont áthelyeződése a Földközi-tenger térségéből északra, a kulturális vezetés megváltozása a latinoktól és a hellénektől a germán törzsek felé mély vágás lett volna a világtörténelemben, de nem olyan forradalom, amely teljesen megváltoztatta volna a régi világ életszemléletét, amely egy új

korszakot nyitott volna meg.

És mégis bekövetkezett egy ilyen forradalom. Valami idegen és baljóslatú dolog vert gyökeret az ókori világ szervezetében, amely hasznot húzott a degenerációból és elősegítette azt, amíg a megújulás utáni kiáltás olyan erőssé nem vált, és a hanyatlás olyan mélyrehatóvá, hogy egy forradalmi közösség képes volt kiváltani az első igazi forradalmat európai kultúrkörünkben a történelmi időkben: Ez volt a kereszténység forradalma, amely az egyetlen abszolút Istent, aki mellett nem lehetett más, egy új világkép középpontjába állította, és az egyházat az isteni akarat végrehajtójának nyilvánította. Mire a germán törzsek számára a végzetes átmenet a történelemben Nagy Károlyként bevonult frank uralkodó megkoronázásakor külső kifejezést nyert, már régen nem csak a császárok Rómáját, hanem a keresztény egyház és vallás Rómáját is örökölték. Töretlen életerejük megújította és megteremtette az évszázadokon át tartó életrendet, de nem a természetnek és a fajoknak megfelelő fejlett civilizáció felé fordulás, hanem az élet természetes alapjaitól és törvényeitől egyre jobban elidegenedő dogmatikus, természetellenes távlatosságot hozott.

Nietzsche találóan írja le ezt a fejlődést a dekadencia kifejezéssel, amely alatt pontosan ezt az elidegenedést és degenerációt érti, vagyis a fogalmat tágabban határozza meg, mint ahogyan azt általában szokás. Mivel azonban egy kultúra csak akkor maradhat fenn hosszú távon, ha a természettel összhangban fejlődik, az egészséges életerő addig lázad a degeneráció ellen, amíg új forradalom nem tör ki.

A keresztény középkor egész története értelmezhető ebből a szempontból, az állandó lázadás szempontjából, ahogyan a Szent Inkvizíció is a forradalom megakadályozásának eszköze volt.

Végül ismét találtak egy forradalmi közösséget, amely elindította az esedékes felfordulást - ez a szabadkőművesek voltak. Az ő külső győzelmük volt az 1789-es francia forradalom, de igazi forradalom lett belőle, egy új fordulat, amely nemcsak a hatalmi viszonyokat, hanem az élet minden alapját megváltoztatta. A keresztény Istent kiszorították földi mindenhatóságából, és a szabad egyén lépett minden élet és érzés középpontjába. Bármennyire is nemesnek szánták a liberalizmus e forradalmát, az emberi természet miatt szerencsétlenül megbukott, nem hozott létre igazán stabil életrendet, hanem a keresztény kényszerrendet felgyorsult dekadenciával és fokozódó felbomlással váltotta fel. Végül is ez a forradalom az élet minden alapját megváltoztatta, és ma is hatással van ránk - nyomában végbement az iparosodás, kialakult a kapitalizmus, és legszélsőségesebb utódjaként megszületett a marxizmus.

Az időközben minden kontinensen ágakat szülő, az életszemléletével a világot uraló és sokáig hatalmi politikailag is uraló európai kultúrkör alapproblémája

azonban továbbra is megoldatlan maradt: a kultúrától és a természettől való elidegenedés, az egyre gyorsuló degeneráció és dekadencia.

És végre összeállt egy tudatosan forradalmi közösség, hogy elindítsa azt a forradalmat, amely alapvetően megállítja az európai kultúra kétezer éves eltévelyedését: a nemzetiszocialista mozgalom volt az, amely elindította az új idők fordulatát, és programot állított fel a faj- és természetközeli magaskultúra felépítésére.

Összefoglaljuk: a neolitikus forradalom lehetővé tette az árja faj számára, hogy megkezdje a kultúra megteremtését, amely Európában az ókori Hellász és Róma magas kultúrájában csúcsosodott ki (Perzsia és India árja kultúrái más utakat követtek, amelyek követése túl messzire vezetne minket). Az ókori kultúra végül az azt fenntartó népek - különösen a rómaiak - életerejének kimerülése miatt degenerálódott. Ez okozta az első igazi európai forradalmat, amely nemcsak a kultúrát újította meg, hanem egy teljesen új életrendet teremtett, de egyúttal olyan aberrációt is kiváltott, amely a kultúrát és a természetet egyszer s mindenkorra elidegenítette egymástól. Ez a keresztény forradalom lenyűgöző, dogmatikus merevséggel használta ki a germán népek egészséges életerejét, és minden lázadás ellenére évszázadokon át így tudta fenntartani a rendet.

Végül ezt követte a második európai forradalom, a szabadkőműves liberalizmus forradalma, amely jogos lázadásból eredt, de nem ismerte fel az európai kultúra alapvető problémáját, sőt, még súlyosbította is azt. Bár nem sikerült stabil rendet teremtenie, mégis átformálta a régi értékeket, másfajta életszemléletet teremtett, amely a mai napig érvényesül, bár egyre világosabbá válik, hogy a rossz út lassan nemcsak kultúránk, hanem fajunk halálos útjává válik! Ezzel szemben áll a nemzetiszocialista forradalom, amely a biológiai gondolkodást, az ember és a faj természetes közösségeit állítja minden gondolkodás és érzés középpontjába, ezzel új fordulatot indít el, és lehetővé tesz egy olyan magas kultúrát, amelyben kultúra és természet újra kibékül egymással, amelyben a dekadencia, a degeneráció és az elidegenedés leküzdhető! Ez a harmadik forduló az európai történelemben!

E három forradalom mindegyikével új korszak kezdődik: a keresztények ezt azzal tették egyértelművé, hogy alapítójuk születésével egy új korszakot alakítottak ki és érvényesítettek, amely mind a mai napig felülmúlja e vallás történelemformáló erejét.

A szabadkőműves-liberális forradalom is hasonlót követelt, amikor a Francia Köztársaság kikiáltásával egy új korszak 1. évét akarta kezdeni. Hogy képtelenek voltak tartós uralmi rendet teremteni, azt az is mutatja, hogy Napóleon alig néhány év után hallgatólagosan eltörölte ezt a naptárt.

A nemzetiszocializmus kezdetben tisztán német szabadságmozgalomnak tekintette magát, amely az első világháború vereségéből és a versailles-i diktátum okozta megaláztatásból született. Csak az idők folyamán ismerte fel valódi természetét, mint egy faji forradalom, amely világméretű igényeket támaszt.

A második világháború a nemzetiszocialista forradalom nemzetek feletti feladatának megvalósulását jelentette. De csak akkor, amikor a nemzetiszocializmus elvesztette a német fegyverek hatalompolitikai támogatását, kezdtek a nemzetiszocialisták mindenütt a fehér faj élőhelyén világméretű forradalmi mozgalomként tekinteni magukra. Így szabad az út, hogy egy utolsó igazi forradalommal biztosítsuk fajunk fennmaradását és új virágzásba vezessük! Minden feltétel adott. A nyugati civilizáció degenerációja, amely mára az egész világot megmérgezi, olyan mértékben előrehaladt, hogy a megváltás, a megváltás és a megújulás kiáltása évről évre erősebben cseng az egész világon - és a nemzetiszocialistákkal létezik egy világméretű, egységes, forradalmi közösség, amely be fogja fejezni ezt a forradalmat, amely már régen elkezdődött!

És ismét, ezt a világforradalmi igényt szimbolikusan tükrözi az új naptár bevezetése, hiszen mi sem jelzi jobban, hogy új korszak kezdődött, hogy minden érték megváltozik, hogy új alapokra helyezték az egészséges fajokon és népeken alapuló világrendet. De mi lehet ennek a fordulópontnak az 1. éve, mikor kezdődött ez a forradalom?

Forradalmunk kezdeteit nehéz meghatározni:

A romantika és Nietzsche éppúgy hozzátartozik ehhez, mint a nemzetiszocialista párt megalapítása vagy hatalomátvétele történelmi dátum. De erről soha nem volt igazi vita: A nemzetiszocialisták szíve és érzése a második világháború után döntött és hozta meg az egyetlen helyes döntést. Egyetlen romantikus és még egy Nietzsche sem, egyetlen párt és egyetlen program sem tudott olyan forradalmat kezdeményezni, amely egy kétezer éves tévedést korrigált volna. A neolitikus forradalom óta a legnagyobb és legfontosabb fordulathoz olyan időfordítóra volt szükség, aki minden normát megdöntött, és aki megjelenésével valóban meg tudta változtatni a világot. A sors kegyelméből a német népnek megadatott ez az időforgató, és a német történelem örök dicsősége lesz, hogy a német nép végül is megértette őt ilyenek, megválasztotta vezetőjének, és követte őt minden hullámvölgyön keresztül. Adolf Hitler nélkül kultúránk és vele együtt talán fehér fajunk is elpusztult volna anélkül, hogy újabb esélyt kapott volna a megújulásra; ő volt az is, aki bebizonyította, hogy egy ilyen megváltó és üdvözítő forradalom valóban lehetséges, és ereje a történelmi szükségszerűséggel párosulva megváltoztatta a világot.

Mivel a Führer testben már nincs velünk, de szelleme velünk van, és erőt ad

nekünk a forradalom befejezéséhez, megértettük, hogy egy új korban élünk, egy olyan korban, amely Adolf Hitler Führer születésével kezdődött a keresztény naptár szerint 1889. április 20-án, és amelynek első évszázada hamarosan véget ér. A háború vége óta számoljuk a Führer éveit (JdF), és ezzel tisztelgünk az idők fordulópontja, az árja faj megmentője, a mi Führerünk, Adolf Hitler előtt!

A VISIONÁRIUS

A nemzetiszocialista forradalomról, mint a "megváltás forradalmáról" és Adolf Hitlerről, mint az "árja faj megváltásának alakjáról" szóló szavak a kívülálló számára túlságosan fennköltnek tűnhetnek. Ahhoz, hogy megértsük őket, pontosan meg kell értenünk, mit értünk "megváltás" alatt:

Az üdvösség alatt a tudás, az akarat és a cselekedet megvalósult egységét értjük, egy etikailag értékes eszme szolgálatában. Ezt az üdvösséget az egyének, valamint minden természeti és kulturális közösség elérheti. A nemzetiszocializmus az üdvösség állapotára törekszik minden nemzeti és faji elvtársunk, valamint fajunk minden népe, nemzete és állama, az eljövendő Birodalom és a vágyott Új Rend számára az egész világon! Ebben eszménk az európai idealizmus hagyományában áll, mert az üdvösséghez hozzátartozik, hogy az élet értelmét az eszmék és értékek szolgálatában, nem pedig elsősorban az anyagi jólétben látjuk:

A nemzetiszocializmus küzd az egoizmus ellen, és a közösség elsőbbségét vallja!

Amikor etikailag értékes eszméről beszélünk, világosnak kell lennie, hogy milyen etikát értünk alatta, és miből származtatjuk:

Minden forradalom a régi értékek átértékeléséhez vezet, új sátrat állít fel új értékekkel és új etikával. A nemzetiszocialista etika tehát nem a keresztény etikához hasonlóan egy Isten állítólagos, dogmatikusan rögzített parancsolataiból, és nem a szabadkőműves etikához hasonlóan az egyén boldogságra való törekvéséből eredeztethető, hanem az érvényesítés és érvényesség igényét a közösség biológiailag értelmezett eszméjéből, egy olyan biológiai humanizmusból, amelynek célja a fajfenntartás és a fajfejlődés mint legfőbb érték, amelyből minden más származik. Létezik tehát egy értékhierarchia, amelynek csúcsán az emberek és a faj túlélése és fejlődése áll, összhangban a fajjal és a természettel. Az üdvösség, amelyre törekszünk, elválaszthatatlanul kapcsolódik ehhez az értékhierarchiához. Az üdvösség állapota tehát végső soron az élet par excellence: az ember harmonikusan beilleszkedik a természetbe, mint az emberek és a faj társa, aki elkötelezett az élet csodálatos sokféleségének megőrzése, védelme és fejlesztése mellett, és ennek megfelelően él.

Ha az emberi lények, egész népek, államok és fajok kiesnek az üdvösségből, elfajulnak, elidegenednek a természettől és saját fajtájuktól, akkor hosszú távon a faji halál és az érték és az értelem teljes kiüresedése fenyegeti őket személyes életükben. Fajunk egésze ebben a szerencsétlen állapotban van, de mindenekelőtt a német népünk, amelynek életereje ezért kimerülni látszik, és amelynek népe már nem ismer fel semmi értelmet és értéket.

Túlzás lenne tehát azt mondani, hogy a forradalom, amely fajunk embereit kivezeti ebből a mínuszos világból, elhagyva a halál útját, és szabaddá téve az utat az élet felé annak minden megújult szépségében, méltóságában és sokszínűségében, a megváltás forradalma!

Helytelen-e az árja faj megmentőjeként ünnepelni azt a kivételes embert, akinek energiája, zsenialitása, akaratereje és nagysága lehetővé tette ezt a forradalmat, vezetőnket, Adolf Hitlert?! Természetesen nem!

Az üdvösség győzelme, amelyet minden üdvözléssel kívánunk, két szakaszban zajlik:

Az első szakaszban a Nemzeti Szocialista Párt, mint a nemzet élcsapata, egy konkrét időprogram alapján elnyeri a hatalmat, és megalapozza a vágyott Új Rendet. Ezután a párt feloszlik, és a második szakaszban kialakul az a magas kultúra, amelyben fajunk, népeink és a hozzánk tartozók teljes mértékben és szabadon kibontakoztathatják minden képességüket, és így soha nem látott virágkorukat élik meg.

Hogy ez az új korszak részletesen hogyan fog kinézni, azt még nem tudjuk megjósolni. Egy kis képet kapunk erről, ha fajunk múltbeli fejlett civilizációira gondolunk fénykorukban, majd megpróbáljuk elképzelni, hogy jelenlegi és jövőbeli tudományos és technikai tudásunkkal mennyivel lehetett volna még előbbre vinni a magasságukat!

Amikor erre az Új Rendre gondolunk, amelyre vágyunk és amelyért harcolunk, bár csak utódaink élhetnek majd benne, akkor viszont Führerünkre gondolunk, akinek művészi természete előrevetítette azt, és akinek hatalma csúcsán tett kijelentései képet adnak róla. Ezek a kijelentések a Führer főhadiszállásán elhangzott monológjaiban találhatók, amelyek arról tanúskodnak, hogy a szabadság, a nagyság és a szépség iránti mélységes vágyakozás a látnok Adolf Hitler gondolataiban és érzelmeiben, aki művészi érzékenységű, esztétikus embereket akart az új Birodalom vezetőinek, aki olyan embereket akart nevelni, akik a faj és a személyiség legmagasabb értékének megtestesítői!

És az akarat e zsenije, a megújult világ e látnoka életművével bebizonyította, hogy az emberi akarat bármit elérhet, hogy az új kor álma nem hiábavaló ostobaság, hanem megvalósítható! Mennyi mindent elért ez a látnok és álmodozó, akit fiatal korában oly gyakran kigúnyoltak?

És soha, még az utolsó sötét órákban sem ingott meg az akarata. Még politikai végrendeletében sem a hitét, nem a reményét, hanem a bizonyosságát találjuk, hogy áldozati halálából az ő művének befejezéséhez szükséges erő származik! Ezt az örökséget be fogjuk teljesíteni!

